

Кога ще си свърша работата? . . . Дано ми проработи късметътъ. Дай Боже, машеха ми да се успи, та азъ да сколасамъ.

Щомъ продумала това, станало нѣщо чудно. По-къжщината оживѣла, задвижила се, зашета. Менцитѣ вода донесли. Лѣйката двора полѣла. Метлата измела. Секирата дърва насѣкла. Дървата въ пещьта скочили. Точилката баница разточила. Лѣжицата гостба сготвила. Софрата сама се сложила.

Цвѣта се измила, сресала се, отишла въ градинката да обиколи цвѣтята и радостно запѣла. Тя била толкова хубава, че пеперудкитѣ я мислили за цвѣте и кацали по нея.

Отъ песенъта ѝ се събудила машехата и почнала да ѝ се кара:

— Какво си седнала да пѣешъ? За тебе нѣма ли работа?

— Ехъ, майко, — отговорила Цвѣта весело, — късметътъ ми да работи!

— Ще ти дамъ азъ на тебе единъ късметъ! — рекла машехата. Но като разгледала изъ къжи, тя се смаяла. Всичко било свършено. Дори софрата била сложена за обѣдъ. Тогава машехата извадила една бохча вълна и казала на момичето:

— За утре искамъ да ми изпредешъ тази вълна, па макаръ цѣлъ день залъкъ да не хапнешъ и цѣла нощъ да не мигнешъ.

Но Цвѣта взела вълната и засмѣна си казала:

— Късметътъ ми да преде.

И вретеното като запрело, като се завъртѣло — Цвѣта едвамъ успѣвала да превързва вълна на хурката. До обѣдъ всичката вълна била изпредена. Машехата много се зачудила, но нѣмало какво да каже.

Така минавали днитѣ. Цвѣта си доспивала и хубавѣла, а късметътъ ѝ работѣлъ. Тя вършела всичко въ къжи и приготвила богати чеизи за сестритѣ си. Само за себе си нищо не изработила. Машехата не давала за нея ни памукъ, ни вълна.

Единъ день царътъ разпратилъ глашатаи да известятъ по цѣлото царство, че свиква момитѣ на царска седянка. Царювата шерка щѣла да се жени. Дошълъ царъ отъ далечна страна да я иска за жена, та трѣбвало по-скоро да се приготвятъ дароветѣ. Събрали се